Válogatott

Versek

Tóth Lajos-tól

A BUDAPESTI
AG. HITV.
EV. FŐGYMN.
KÖNYVTÁRA

Jelige:
Közönséges dolog az authoroknál előljáró beszédet írni, de még közönségesebb az olvasóknál, azt soha el nem olvasni.

Csokonai V. Mihály

Dr. FANCSALI-JOÓB LAJOS
könyvtárából

ORSZÁGOS EVANGÉLIKUS KÖNYVTÁR

L
2007

23 056

A BUDAPESTI ÁG. HITV. EV. FŐGYMN. KÖNYVTÁRA

Előszóféle

Egy év előtt nagy önmegelégedéssel néztem végig nagy számú verseimen s gyönyörködtem szaporaságomon. Mintha bizony a költő versei tyuk-tojások volnának s a költő tyukkit szaporasága szerint ítélnék meg!

De „idővel megérik az ember esze." E példázó rajtam — soha még ~~meglehetős magasan~~ [illegible] ~~teljesen~~ [illegible] — beteljesedés felé siet. Verseim zöme ugyanis távolról sem elégíti ki műérzékemet.

Ez határozott, a' lépésre, hogy belőlük

jobbjait kiemeljem s „válogatott versek” cím alatt külön kötetkében összeírjam, azokat, a mennyire lehet nemek szerint elrendezvén.

A kezdő élete csupa itélet. A nőasszony, miután évekig birálgatta mások és saját öltözékeit, izlésesen öltözködik, így a költő más jeles művekből levont szabályait saját szerzeményeire alkalmazza. De a legmagasb fokot csak sok sok birálat után érhetni.

Ezt tekintetbe vevén kérem ne fog tőlem sokat kivánni.

Tíz éves korom óta gyártom a verseket s azokat eleinte kezdői szeméremből rejtegettem s megsemmi-

sítettem, de utóbb összegyűjtöttem, tartogattam s megsemmisítém később ismét, de csak akkor, mikor azokat izlésem csinosbulván rosszaknak találtam.

1865 év Január hó elején Múzsámnak egyetlen csecsemője sem élt már — valamennyit, valamint Saturnus öngyermekeit, megsemmisítém.

Első meglevő versem, mely e gyűjteménynek is eleje, 1865 Januárban született. Ez időtől keresztül-kasul gyártottam, faragtam 1866 év December hó végéig, amikor utózó versem („Szerencsétek!”) jött világra.

1867 év Martius havában hatalmas szemlét tartók kötetkéim felett s el-

szörnyülködtem az istorzató sok lé mel miatta!

Ennek folytán, elhatároztam, hogy a némi hust tisztán, vegyülék nélkül feltálaljam.

Kétszáz vers közül csak hetven ju„tott igéret földére!

Láthattál a kétszáz között dalt, ené„ket, hymnust, alagyát, parodiát, travestiát, gunyort, villanylát, emlékverset, hitreget, mondát, virág„regét, románczát, balladát, költői beszélyt!

Isten neki hucrut vezet kéz har„madától s sziresen, mert tudom hogy minél kevesebb a viz, annál zsirosabb a hus-lé.

Ie azért ne hidd, jámbor halan„dó, hogy csupa csöpögő zsir az mit élvezni fogsz!

Tudod, valamint különböző sza„kácsnak különböző a főzte-sütötte: ugy különböző költő különböző kép„zelet szakácsságot tálal eléd. Ebből következik. Valamint rosszabb sza„kács rosszabb ételt főz-süt, mint a derék szakács: ugy a fűzfaköltő hitványabb készülékkel áll elő, mint az isteni költő.

Ki tudja nem vagyok-e, ami nem szeretnék lenni, fűzfaköltő?

Isteni költő mivé, bármint áhit„vában ritkán teremti Isten az ilyet.

Van még egy harmadik nem — a „nejér megjájá" töltő.

Én alkalmasint ilyen „nejér megjájá" töltő, aranyközépszerűség ~~nagy~~-keresztese vagyok.

Ezt azért mondám, hogy ne remélj sokat, nehogy később csalódnod kelljen.

Pest Márc 26 - 1867

Dalok

Jelige

Derits szép álmokat ....
Ó költészet velem!

Arany János

Este

Az esti homályban én és
Szép rózsám,
Andalogtunk jól egymáshoz
Simulván.
Simulj simulj én szívemhez
Közelebb
Átölellek, édes rózsám,
Engeded ?....
Esti szellő lágyan fújja
Arcomat
Altatóan altatóan
Babámat......

Homályos ég borong itt künn,
Oly sötét:
De szivünkben a szerelem
Napja ég!

———— Jan 1865

Rozsámhoz

Piros rozsa, piros rozsa
Kedvesem
Csak őérte csak őérte
Ég szivem;
Mindörökké hozzá hozzá
Lesz az hír —
Élte minden percén csak ő
Érte vív —
Élte meg ~~rozsám~~ Tinim, mert jelölt —
Mondom ert,
Jutalmazz meg azért engem
Örömest :—

Jere ide, jere ide
Kedvesem
És ölelj meg és csókolj meg
Kincsem! —
Érted halok, érted halok
Szívesen,
De jobb lesz ha érted élek,
Édesem!

Jan 1868

Búcsú
Kedvesemtől.

Isten veled édes babám
Elmegyek messzire,
Itt hagylak téged és tanyám
Mert üz a sorsnak fegyvere.

Nem hallom már többé édes
Ajkad beszédit,
Nem már többé látom
Szerelmed ömlengéseit.

Már nem fonod nyakam köré
Puha karjaid;
Ajkam nem érzi többé
Mézajkad csókjait.

Távol távol utra kelek
Gyorsan mikéntj a gondolat,
Távol tőled, távol tőled —
De szívem itt marad!

Jan 1865

Goethe

A vadász

Bucsut vesz a nyár a tájtól.
Hull a levél, hull a fáról
S a pázsitra lepelt terít,
Sárga lepelt, agglott színűt.

Fegyveremmel a kezemben
Barangoltam az erdőben;
Könnyű szarvast űztem régen
A suhogó erdő szélen.

Előbukkan most a szarvas
Agyilkolásra készen a vas —
Midőn erdő más vidékén
Egy bájos lány lépdel felém.

Mint a láng lobog tüzereme,
Mint őzé karcsu termete
Az ajaka nyiló bimbó
Arca lánya a fehér hó.

Fegyverem a vadra sütöm
Elhibázom nem ad halált:
De ah engem egy kis galamb
Halálosan szíven talált.

Hull a levél, hull a fáról
Bucsut vesz az ősz a tájtól
De szivembe oda szivembe
Tél helyett tavasz köszön be!

Jan 1865

Petőfi

Betyár vagyok

Betyár vagyok a nagy
Hortobágyi pusztán
Nincsen senkim kinek
Gondja volna reám.

Minden ember gyülöl,
Mindenki fél tőlem;
Mezőre országokban
Rossz hir jár felőlem.

Nem bánom ha hínak
Rablónak zsiványnak:
Csak babám szólitson
Édes Marcijának!

April 1865

Petőfi

Pejlovamon

Pejlovamon
Nyargalom
A messze vidéket;
A babámhoz
Majd csak elhoz,
Míg beesteledett.

Pejlovacskám
A port rugd ám
Az istenre kérlek,
Hogy ma estve
Még ölembe
Kapjam kiért égek!

Ugorj árkot
Patakpartot
Ugorj át mezőimen,
Hogy rózsámat
Szép babámat
Jókor még lássam!

A jegenye
Kökényserege
Közt fehérlik háza;
Kis kertében
Virít szépen
A rózsa virága.

De a legszebb
Legszelidebb
Rózsa bír vala rózsám:
Adja isten
Hogy tűzhessem
Keblem fölé őt ám!

April 1865

Petőfi Gvarka

A bojtár

Gazdámuram nyáját reggel
Virradatkor kihajtom
Fütyürészve hajtom átal
Parton éren csaliton.

Ha a madár dalt csicserg
Felvidítja lelkemet:
Elővesszem furulyámat
S vele versenyt énekel.

Furulyázván elmerengem
Élet zavarságirol;
Hegye völgye van az élet
Pályájának mindenhol.

A gazdám is milyen gazdag!
Sok a pénze ő neki,
Szép a háza, nagy a nyája
Azt négy bojtár őrizi.

Nekem elég volna fele,
Negyedrésze is elég
És egy viskó, de beléje
Egy gyönyörű feleség.

Ujra fuvok furulyámon
S mélyen elgondolkozom
S rémlik mintha velem volna
Feleségem angyalom.

Május 1864

Petőfi

Ábránd

Látlak rózsám
Felém jősz már sietve;
Égő szemmel,
Pirult arccal jősz ide!
Keblemre
Vonlak lassan tégedet
És hőven
Megcsókolom képedet.
Szeretsz engem
Édes kedves galambom?
Szeress, mert én
Is szeretlek ám nagyon!

De — távol vagy
És nem ölelsz engemet,
Csak képzelmem
Festé itten-létedet,
Csak hitványan
Festé angyal-arcodat
Csak hitványan
Ölelésedet, csókodat!
Mit tehetek
Arról én, hogy nem számon
De szivemben
Van a szerelm', galambom?

Majus 1864

Út a kedveshez

Zörög az ég s az erdőben
Járok-kelek vidám szívvel,
Nem ijjeszt meg a villámtűz:
Hiszen utam rózsámhoz visz.

Ha egyszer elfáradok
Új kedvvel tovább haladok,
Mert tudom, ha elfáradok:
Megpihenek rózsám keblén.

Ha megázom az erdőben
S kozsáért nagy vizesen,
Megtörülni ő nem átall:
Megtörül édes csókjával.

Vul 1865

Este van

Este van, este van
Nyugszik minden,
Csak a bú nem nyugszik
Kebelemben.

Szívemnek nyugalmát
Éj nem adja,
Hisz szívem maga egy
Bús éjszaka.

Éjszaka, melynek nincs
Regge soha,
Melybe sohse süt
A nap világa.

Nappala nincs sohsem
Ó jól tudom,
De üdve lészen egy
Örök álom.

Este van, este van
Nyugszik minden;
Nyugodni fog búm is
Halalomban.

Aug 1865

Dal

Keservesen búg a gerle
Az ág hegyen;
Busul az én árva szivem,
Árva szivem.

Oda minden oda minden
Jó örömem,
Ó nem leszek jókedvü már
Tán sohasem.

Csak irigylem a gerlicét,
A boldogat,
Hogy bus szivem, mint az övé,
Meg nem szakad ......

Aug 1865

Rózsámhoz

A faluban sok nagy ház van
És egy kicsiny – a tied,
A faluban egy szép ez van,
Csak egy, csak egy – a tied.

Kicsiny nagyon, szép galambom,
Házad telked – vagyonod,
Ámde nekem csak egy szívem
Vagyon, az is – vagyonod.

Szívem tárát elfoglalád,
Elfoglalád – örökre
Bárha rozsám én is lehnám
A tiedben – örökre.

Együtt osztán lakhatnánk
A te kicsiny – házadban,
Hisz elfér a nagy nyomorság
A te kicsiny – házadban!

Sept 1865

Padlásablaknál

Kicsi kerek házamon
A padlásnak ablaka,
Oda állok, ha erre
Jő szívemnek angyala.

Dobog szívem, hő fejem
Szemem a kéjtől lobog;
Jön már, jön már galambom
Sínhozzám felmosolyog.

Reám mosolyg, én reá —
Ő int nekem én neki —
Szerelmet vall két szemem —
S így felelnek szemei.

Mindent az ő, szemébe
Padláslyuknál pillantom,
Szemem előtt, szavamnál
Lebeg az én galambom.

Ez ablak többé nekem
Nem padlásnak ablaka:
Egy remek festvény az, hol
Remekelt az ég maga!

Sept 1865

…hoz

Gyermek voltam
És már szerettelek
Álmaimban
Angyalomnak néztelek;

S most is midőn
Felserdültem, — érted
Egyedül ha
Érted halok, élek!

Új feltűnvén
Te is feltűnsz nékem
Elérhetetlen
Álmaim ködében;

Szivárványképként
Szállasz fel előttem
S őrangyalként
Őrködöl felettem!

Napfeltűnésen
Ismét téged látlak
Szivem hő vágy
Szállja meg utánad.

Reménytelen,
Állandó szerelmem
Csakis a sír
Öli el teljesen.

Sőt érzem
Túlsíron remélek —
Ha sírban is
Gondolkozom érted:

Ott is – habár
Reménytelen – szeretlek,
Álmaimban
Enyémnek neveztek!

[illegible]

A kacér

Én nem tudom, hogy mit tennék
Ha nem volnék leány
És hogy leány vagyok, annak
Nagyon örülök ám!

Sok szép legény epedve már,
Tekint hacsak reám,
Szemök rebegni látszatik:
Mily gyönyörű leány!

Hű erkölcset büszkén várom
Mint egy király leány,
Hiv kedvesemnek holtomig
Híve maradok ám.

Ha nárcifja hull földre le
A szerelmet ad, kíván,
Elfordulok — szereimek közt
Csüggök ifjam nyakán.

Egynek híve — százaknak kényur —
Kell ennél több talán? ----
Én nem tudom hogyanit tennék
Ha nem volnék leány!

——— Mart 1866

Zöldben

Zöldben zöldben, szabadég alatt
Megifjul a lélek
Zöldben zöldben ujra örömet
Ifjuságot élek.

Minden minden kicsiny virágcsa,
Minden fűszál, levél,
A madarak számos serege
Szabadságot lehel.

Szabadságnak dicső honába
Vágyodik ki lelkem,
Szabadságot óhajt teremtő
Féktelen képzelmem!

——— Mart 1866

Jutalom
[illegible]

Kis kertem

Kis kertemnek a világon
Párját sehol sem találom,
Híven Doris kedvesem
Ápolgatja kis kertem.

Ha szerencse kegyét élem
Kis kertemben él velem
Galambocskám szép Doris:
Legyen benne sírom is.

Ha meghalok túl ne éljen
Galambocskám Doris engem:
Kis kertembe temessék
Velem egy sírba tegyék.

Mart 1866

Jutalom

Ifjúkorom lánghevében
Egy eszményért égett szívem
De hiába! —
Hiú volt ez édes álmam:
Eszményemet nem találtam.

Felserdülvén megnyugodtam
Az új tisztes végzetében
S megnyugodván —
Megvalósult édes álmam:
Eszményemet feltaláltam.

April 1866

Vallomás

Csudálván szépségedet
Hőn szeretnek tégedet,
Szép vagy-e? azt nem tudom;
Csak csudálom lelkedet,
Mert hogy lelked szép, tudom;
Ez csudálván lelkedet
Nemesasszony szivedet
Hőn szeretlek — ah, tudom!

——— Május 1866

Ki vagy?

Ki vagy?
Bárki vagy szeretlek
Minden perczben, minden perczben
Téged emlegetlek.

Ki vagy?
Lelkem időz nálad,
Minden lépten, minden lépten
Megszólítanálak.

Ki vagy?
Ó nagyon ismerlek,
Hőnszeretett, hőnszeretett
Ura vagy szivemnek.

Ki vagy?
Higyje vallomásomnak:
Téged édes, téged édes
Szeretlek imádlak!

Ki vagy?
Ó nem kérdezgetlek —
Ismeretlen, ismeretlen
Vágyva lenni szivemnek.

Betobb

Társas-dalok

Jelige:

----- pellite curas!

Horatius

Schiller

A korcsolyázók dala

A Dunának befagyott jegére
Rajta ifjak naporán;
Kössük fel a korcsolyát és széllel
Fussunk versenyt azután!
Versenyezzünk gyors futással
Hasítván a vasjeget
Hogy küzdelem homlokunkról
Facsarjon nedvcseppeket!

Csupa verseny
Az életünk, minden
Minden ember versenyez.
A férfi, kit
A dicsőség díszít
Új dicsőséget keres.

A lelkesült s tettrevágyó
Ifjú is babérra vágy,
Ösztönözi arra minden
Heves érzet, heves vágy.

Skárarcának
Szabadsága
Foly küzdésre készepett
Fóra vizei
Sírva vágya
Míg céljához érkezett.

Rajta ifjak, gyors futástan széllel
Versenyezve haladjunk,
Messze — mit a tükörszíma pályán
Szemünk belát — tartsatunk.
Amíg néha jól haladunk
Legyen énekeknek is helye:
Verem tátong s egy rossz lépés
Visz szörnyű halálba le.

Nagy az életpálya ellent
Sírunk szájáig,
Folyvást küzdve
Fussunk odáig.
Tettrevágyó tettreteremtett
Bérét végre felleli,
Főjutalma
Ha célt érnek vágyai.

S noha vágyunk meghiusul,
Örökre távol marad:
Akartunk is, küzdöttünk is
S ez jutalmul
Büszke önérzetet ad.

Fel, küzdeni! ez jelszavunk
Örökké ez maradjon,
Ez buzdítson hősi tettre
Akkor virul fel a hon.

Honszerelem
Buzdítgasson
Hősi tettre egyedül;
Honszerelem
Legyen hajnal
Setét fényünk egyedül!

ORSZÁGOS EVANGELIKUS KÖNYVTÁR

Le hő tüzünk
Szent hevével
Észnek éber fénye gyüljön,
És így győzünk
Mert tűz észszel
Győzve győzend minden csatákon!

Verem tátong mindenfelé,
Szép virággal fedett verem
És a féktelen hevesség
Zord halálba visz sebesen.

Ész a hevet fékezendi
S reád veti fékeit
S így fékezve újabb, nagyobb,
Hősebb tettre bátorít.

Erősítés a korcsolyafutás
Rajta ifjak sebesen! —
De lassanként elfáradunk, erőnk
Is elfogy a küzdésben;
Futásunk már lassudni kezd,
Ellankadnak tagjaink ——
A küzdéstől elfáradtan
Erőtlenül ledőlünk.

Állapodás, nyugvás nincsen,
Újabb újabb tettre visz,
A szív heves tettvágyára,
Elszántság és nemes hír.
A küzdés megnemesíti
A kebel érzéseit
S nemesítve újabb nagyobb
S dicsőbb tettre bátorít.

Hóleplével a tél
Szétgyűri
A tavasz varázsait;
Ha az aggkor közelg
Szétmarja
Az ifjukor rózsáit.

A tetterő el-ellebben
Az aggkornak nyiltával,
Lassubb a szív dobogása,
Lassubb lassubb — míg elhal.
Föld fedi a bátor küzdőt
A hold rezgő fényinél,
Elhunyt ő a bátor — ámde
Tettében örökre él!

——— Aug 1865

Három kedves dolog

Három édes, három kedves
Dolog amit szeret,
Bor, dal, leány, életemnek
Legkedvesebbjei ezek.

Rajta cigány! és oszlatja
Szét az élet gondjait;
S a bor, a bor amaz erő,
Amely dalra lelkesít.

Érzelemmel, merészséggel
Mint a bérci sas maga,
Száll szivemnek, képzelmemnek
Fentelkezült, hő dala.

Dalaimban kedvesemnek
Hő szerelmem zengem el,
Szerelmemet dalaimban
Erősítem esküimmel.

Három édes, három kedves
Dolog amit szeretek:
Bor, dal, leány – életemnek
Legkedvesebbjei ezek!

Éltemben hű marad mindig
A bor a bor és dal,
De a lányka könnyelműen
Játszik boldogságommal.

A képzelem-felhevítő
Bornak véghetlen özöne,
A dal-termő képzelet nem,
Nem apad ki sohasem:

Csalfa leány lenni, csalfa;
Változékony kebele,
Érzeményeit könnyelműen
Örvénybe vetheti le.

Hogyha elhagy árva lánykám
Bor vigaszul megmarad,
És dalom is, mert dalomban
Panaszlom ki magamat.

Három édes, három kedves
Dolog amit szeretek:
Bor, dal, leány, – életemnek
Legkedvesbjei ezek!

Sept 1845

Petőfi

Jó kedvem van!

Jókedvem van valahára
Énnekem,
A vígságtól majd megreped
Keblem!

Enyém most az egész világ
Mindene,
Ily dusságot még Krőzus sem
Képzele.

Szűcsény padláskamarácskám
Palota,
Ahova nem szorult még be
Bú soha;

Lyukas tüirmám, rattyán csizma
Ünnekem,
Száraz cipó fejedelmi
Ételem!

Zsebem üres, mincsen benne
Semmisem;
Vigasromva ez sem terhel,
Épen nem.

Könnyű vagyok, mert nem érzek
Bánatot
Megölelném most az egész
Világot!

Sept 1865

Vadászdal

Fel, férfiak férfiak
Szól a vadászkürt
És harsogó moraja
Tölti a légürt!
Ha van benned szív
Hő küzdésre hív:
Hisz férfiak férfiak díszítő!

Felsüvít a gyáva nyúl
S a deli őzike —
Ho! hollaho! férfiak
Rajta a sűrűbe!
Viggyázva viggyázz
Viggyázva találsz:
Hisz férfiat férfiat díszít szám'vég!

Az őzike, szarvas, nyúl
Földre terítve van,
Fel, férfiak dalra a
Hő kebel lángjiban!
Felbuzdul a szív
Éljen a ki víg:
Hír férfiat férfiat díszít a kedv!

Ha este a hős vadász
Fáradtan hazatér,
Szép kedvese öleli
S csókot ezer csókot ér.
Hajlékba vadász
Alányka vigyáz:
Hír férfiat férfiat díszít érzés!

Aug 1866

Beranger

Szeressetek!

Tudod-e mi az szeretni? —
Csókolózni, ölelgetni,
Mindenekfelett boldogság —
Ölelgess és csókolj hát!

Pénzszedő vén tudósok,
Zugó-bugó énekelők,
Hegedűsök, cimbalmosok,
Művész zongoraverők,
Szellőn-felhőn járó csapat
Lengő-lengő poétahad:
Kérve kérve intelek:
Égőn szeressetek!

Tudod-e mi az szeretni?—
Csókolózni, ölelgetni,
Mindakettő boldogság—
Ölelgess és csókolj hát!

Juppiter, Mars, Venus, Juno
Mind szerettek nem egyszer,
Mért ne szerethetne Bruno
Ilka, Ilma, Demeter?
Hajdan isten szerelme által
Emberré lőn valósággal:
S most a földnek kis fia
Istenné lesz általa!

Tudod-e mi az szeretni?—
Csókolózni ölelgetni,
Mindakettő boldogság—
Ölelgess és csókolj hát!

Hörelg hetylén bittegelint
Egy leány az angyalát;
Jobbra mendegy, balra tekint
S mégis mégis hátra lát.
A kudarmost Plastot felejt,
Költő Pegazt, orvos delejt,
Szemmiek erájnak nem híven
Mind azt hiszi költemény!

Tudodé mi az szeretni?—
Csókolózni ölelgetni,
Mindakettő boldogság—
Ölelgess és csókolj hát!

Szól a leány mézes nyelven
Sirtozatos csuda lett!
Mert a költő híres delejben
Az orvos hall zengzetet!

Szobatudós velejében
Egy eszmény lele szívén,
A zenész hisz gyógytanban
Mert szíve gyógyítva van.

Tudod-é mi az szeretni? —
Csókolózni ölelgetni,
Mindenható boldogság —
Ölelgess és csókolj hát!

A lánykák hogy epednek,
Kemény szájuk méreget szór —
Csókoljátok öleljétek,
Amíg tart a szűzkor —
Késő lesz ha Idő néni
Halványítni fehéríteni
Fogja holló-fürtedet,
Megfagyasztni véredet.

Tudod-é mi az szeretni? —
Csókolózni ölelgetni,
Mindenható boldogság —
Ölelgess és csókolj hát!

Dec 1866

Tréfán

versezetek

Jelige:

Le rire est la pierre de touche du goût,
de la justice et de la bonté.

Diderot

Petőfi
Arany

Ólálkodások a háztetőn

Üstökösöm este felé
Lajtorjáját a Zalhoz támasztja
Gyönyörűen fütyürészve
Fel is kúszik rajta

Ott négykézláb, mászik odább
A csatorna medre,
Hajdmajd felállt s lekukucskál
S megint tovább viszi útja.

A kéménynél megáll végre
És néz szerteszéjjel,
„Ejnye-u-m — beh mily kicsi
Ez a világ, sohsem hittem vón' el!

Az a hegy ott ugy tetszik ki
Mint egy sörösüveg,
Az az erdő, mintha tinóm
Csak ugy könnyen legelné meg.

Az a patak — ha bor volna —
Mintha megihatnám
Fejéren ha az bor volna
Sokér' nem adnám!

Hátha bíró uram házát
Innen látná a hogy én,
Nem dicsérné — hisz olyan nagy
A mily lennről az enyém.

Nem volna ő olyan büszke,
Nem kötné, az angyalát!
Akkor talán ide adná —
Leányát!"

Jul 1865

Goethe

Szerelmes bolond

Bolondnak neveznek,
Elhiszem, mert az vagyok:
Egy szép leány után
Nagyon is bolondulok.

Jó fajta egy bolond
A szerelem bolondja,
Senkit se bánt, rossz szót
Senki után nem mondja.

Senkit se bánt, mindig
Csak önmagát epeszti,
Szívét titkos bánat
Majd halálra epeszti.

Ha a lánykát látom
Őt után bolondulok
Elpirulok fülig
S legügyetlenebb vagyok.

Ha tréfából engem
Tajánkonak mondogat,
Isten ugyse! akkor
Vagyok a legboldogabb.

S ha egyedül lévén
Mindig mindig epedek,
S úgy tetszik szívemnek
Száraz-szemmel könnyezek.

Jul 1867

Talány

Angyal angyal, édes angyal
A gyönyörü szép leány;
Az angyalok legszitlábbja,
Leggyémántja,
Kinek éje van haján
S kinek égszin szemepárja:
Csoda való ily leány!

Angyal angyal az én rózsám
Az gyönyörü egy leány!
Az angyalok legszitlábbja,
Leggyémántja,
Mert éjszaka van haján
S mert égszinü szemepárja:
Mondd mire való rózsám?

Dec 1865

Ferkó barátom verse

— Verselhetika egyszeremind —

A világnak sem megtiltani nem lehet
Hogy verseljen mikor arra kedve lett:
Így Ferkónak sem megtiltani nem lehet
Hogy verseljen, ha eszmékkel telve lett.

Pislogó kis mécses mellett ül Feri
És magát tal-tonban lenni képzeli;
Merre síkon egy száguldó vitézt lát
Ki fellegen hajtja át a paripát;
És kirántja szörnyü szörnyü kardocskát
Csak egyszerre s megharcol a nagy világ;
A tavadás mérföld szélesnyi leve;
Szökik lova s átugorja írébe.

Ó dicső kép, dicső látvány, gondolat!
Feri mindjárt teremtő tollat ragad.

„Néma pusztán, hol szilvafa sem terem
„Egy Branyiszkó-nagy vitéz áll e helyen,
„Lova olyan mint Sándor Bucephalja —
„Lovát nagyon dicsér, dicső dalia!
„Villámot szór a vitéz lángos szeme —
„Ha gerincén villanyfolyam átmene —
„Előrántja hosszúvékony kardocsát
„Felemeli szörnyen maga elé vág.
„Rohanj le föld a felhőkből, rohanj be
„S mérd a vitéz mily dicső csudát tesz!
„Mérföldnyire hasad a föld erősen
„S ő olyat lát, milyet addig senki sem.
„Hegyeshasú galamb s ebfej kisasszony
„Mosolygott volt ő feléje, úgy bizony!
„Feléugrott páncélmacska hirtelen
„De nem félt ám tőle a hős, épen nem —
„Hőt lovával átugratja a nyílást
„S lepkeszárnyon szemüvegre repül odább!"

Ó mily dicső költői fellengezés!
Ó mily dicső babérkoszorúlesés!

De hajh, miként emberi mű hibátlan
Úgy hát Feri ábrándja sem hibátlan.
Hát hogy saját Pegaz nevű lovának
Szárnyát nyeste s adta Kőszelovának
Maga pedig csak egy libatoll szárnyán
Sétál Pindus énekringatta halmán.

D. 1885

Nadrágomhoz

— Zengi Érzelgi midőn ünneplő nadrágja pecsétet kapott —

Feléd nyögöl ó nadrágom
Édesdedes gyöngyvirágom!
Szerdét vala, mikor téged
Szabó hozott, mikor néked
Én levél a mindenemed
Férjed, gazdád és kedvesed:
S Pünkösd vala, mikor első
— Épenség ezett az erő,
Sáros volt az egész város,
Utcza, udvar, minden sáros —
Pünkösd vala, sírva mondom,
Mikoron szép kék posztodon

Megesett az átkos szégyen:
Kaptál egy nagy zsírpecsétet!
A lányka köntösén
Elrútító foltot nyervén
Nem sírt, bezzeg olyan nagyon,
Mint foltodnál én galambom;
A vitéz midőn siralját
Rútító foltok tarlajját
Nem kiáltja bánatában
Szívszaggató bánatában
Olyan zokogó, ó siralom,
Mint egész éjjen napon
Szünet nélkül ezt kiáltam:
Ó nadrágom! ó nadrágom! —
Szerencsétlen, hova lennem
Hova hova menekednem?
Hírnevet mintén fa, virág,
Hírminden lány ha meglát!
Nem mehetek az utczára
Mert ha mennék, arra járva

Rám mutatna kiki ujjal
S barátaimat szégyen csúffal.
Lám nadrág lám mitokortól
Éltedben még elkárhoztál
Tönkre tetted hű gazdádat
Tönkre a szép kék ruhádat!
Fénybe díszbe voltál eddig
Látod most beteljesedik
A bölcs fontos, mély mondása:
Mindennek meg lesz romlása!
Napoleon a világnak
Parancsolója és császára
Győzelemről győzedelmet
Fénybe díszbe hősien nyert. —
De eljöve ő bukása —
És a világ óriása,
Ki nyert ezer győzedelmet —
Csalódva porban hevert!
Ily vigaszt ó nadrágom
Ilyen nagy hasonlóságon

Ne szégyenled?! — [illegible]
Dicsőségnél nagyobb vétség:
Napoleonra bír te vagy a
Nadrágoknak fénye, nagyja!
A bálóknak tömegében
És hangjának hangözönében
Napoleon valál nadrág!
Te tevéd hogy ezer virág
Látván hogy mily szépen állasz
Rebben mint ha bársony atlasz —
Te tevéd hogy ezer virág
Rám irányzá pillantását,
Te tevéd hogy sok lány asszony
Értem eped, szeret nagyon.
Ah oh nadrág feléd sóhaj
Egy kis szellő s felsóhajtok —
Tudod-e hogy mily szellő e?
Szép múlt idők friss emléke.
Lili puha kezeire,
Mari halmos kebelére,
Tóni vidám orcájára,

Róza édes mézcsoltjára,
Netti sylphid libegtére,
Lidi sujtó lángszemére,
Ezer s ezer vidám estre,
Ezer s ezer mézes csókra
Int int int int emlékezetem-----
Emlékezem!---emlékezem!-----
Ó ó nadrág!---ó ó nadrág!---
(Számos könyök megszakajtják)
Ó hogy voltál pecsétetlen-----
Emlékezem!---emlékezem!-----
Akár ide — akár oda —
Akár balra — akár jobbra —
Ha előre — és ha hátra —
Ha a földre — mennyországra —
Akárhova — akárhova —
Nézek ide — nézek oda:
Mindenütt, a mult ködében,
Díszö hajdan épségében
Téged látlak ó nadrágom —

Sóvárgálom! gyöngyvirágom!
De hiába sanyarkodom
És hiába sopánkodom
Ah, hiába búslakodom
Epekedem, sorványkodom,
Az elmultat, látom látom,
Nem kapom meg semmi áron.
Elvitték azt az istenek
(Tán övék volt?) — nyugodt leszek.
Hall' is kell is nyugodt lennem
És helyetted másat vennem —
Nyugodalmat adok neked:
Tiéd lesz a szekrényszeglet!
Örvendj boldog ifjulétnek
Élj a mult szent emlékében
Nagyságodnak magányában,
Mint Napoleon Ilonában.
Ó mi szép nagy tettek után
Elmerengni homály óráin, —
Elmerenghetsz csendességben
Szekrényednek rejtekében.

Béke véled! béke véled!
Üdvsohajom követ téged.
Hazsan be zord magányodba
Hol sugarak nem ragyognak,
Hol nem suhog kerti szellő,
Szellő hűsítő, enyelgő,
Hol nem játszik a sors lánya,
Nem nyihog a vitéz ménje,
Nem suhog a hadfi kardja,
Hol békét vész nem zavarja,
Hol csak csendet lehel a lég,
Hol minden egy nagy csöndesség —
Hazsan be vígsz fényágya,
A tört szívnek napsugára;
Hisz megszűnik számüzésed —
S életüdvét újra érzed!
Mert mely napon Palestina
Őslakója hazájában újra
Érted ország-cserélőt ád:
Itt van, itt van szabadság!

Szabad leszen ó nadrágom
Tulipános gyöngyvirágom;
Ujjászületendsz nemzeté lész
Első vitéznek lábaszárán;
Nyerhetsz újra győzedelmet,
Nyerhetsz asszony s lányszerelmet!

Jul 1864.

Kiábrándulás

Elszerült arcot homálya
Széllehelte réten jára
Merengve költőkirály;
Lelkében göre hajója
Úri hajója:
Alája megered, majd megáll.

Sohsem látott, sohsem képzelt
Személyeket és eszméket
Szed felhőkből szellemre,
Járva fellegparipáján
Égi pályán —
Egy tükörben dísze.

Nov 1866.

Alagyák

Jelige:

Ein Herz, das schwer im Schmerze bricht
Braucht Worte nicht
Um sein Gefühl zu beklagen.

B. Carneri

Alagya

hugom halálára; esett a
névenap Feb 6ára 1866

Koporsóba fekszel a ravatalon
S mi busongva némán állunk körülted;
Hő könyekben tör ki a nagy szivfájdalom,
Melytől búsló kebelünk majd megreped.
Ah, boldogak voltunk míg e körünkben valál
Együtt élve éltünk buját, örömét,
De most téged elragadott a zord halál
Téged téged, szivünknek fődiszét.

És szóta a boldogság hova leve?
Eltűnt! eltűnt! messze szállt már hontalan,
Helyette a busongás száll a kebelbe
A szív s szemba ujólag bús könyet ád.
Hova tőn a családkörből a csend béke?
Hova tőn a kebelből a nyugalom?
Veled ékes, veled örök sírba lépe:
Ezt siratjuk benned édes hajnalom.
Az életnek virágai neked alig
Nyitottak meg, hogy érintsed szirmokat —
De helyette a szomorúság virágai
Ékesíték pompájukkal sírodat.
Alig tünt fel életednek szép hajnala
Mely szívünket csendes reménynyel biztatá —
Alig tünt fel már esthajnal itten vala:
Élted napja alig szállt fel — szállt alá!
Ah, a szívünk a boldogság olyan rövid
S oly hosszunak látszatik a fájdalom:
Rövid álom együttlétünk — de örökig
Örökig tart szívünkben a fájdalom.

Itt a felvirradott óra! — s kiszenvedve
Elnyerted türelmedért díjadat —
Egy üdvörzés — egy lehelés — s könnyebbedve,
Mert hír üdvözülést, érzed magadat.
Isten veled! isten velünk! — itt zokogva
Árva szülő s testvér sírni vesztedet:
De te az Úr trónja mellől mosolyogva
Felénk tárod áldó angyal kezedet.

Feb. 1866.

Alagya
rozsám távoztakor

Elmégy, elmégy, oh
Védangyalom valál
A távozás tőled
Maga a vad halál!
Hiába, hiába
Szólitom nevedet,
Elhangzik – s rája
Csak visszhang felelget;

E visszhang szivemnek
Bubánatos hangja,
Amely távozásod
Vérkönnyekkel siratja. —

Bus magányban ülök
Lehajlott fővel,
Rólad gondolkozom
Rólad: jövel, jövel!

Szivem összeszorul,
Homályos lesz szemem —
Ó mennybeli isten
Nem hagyá reményt lelkem,
Reményt, amely szivem
Örömbe ringatná,
Vagy csak amely neki
Nyugalmát megadná?

Remény, édes remény!
Felém mosolyg már a
Ki ölelő karját
Hivólag nyittája — — —

Felém mosolyogsz te,
Te égi reménye
A viszontlátásnak
Aranyos reménye!

Lám reményt ad isten
A búsló embernek,
Reménnyel kecsegtet,
Mert oly hűn szeretlek.
Viszontlátlak rózsám
(Szivem üdvre érálla)
Viszontlátlak, habár
Sokára, sokára!

Addig rád gondolok
Minden percembe
S boldog leszek egész
Távolétedbe:

Hív szivemben marad
Gyönyörű kis képed,
Nálam marad szived —
Ennél többet kérjek?

Jul 1866

Goethe

Panasz

Hova tüntél szerelmemnek
Boldogító korszaka,
Minden könyem s sohajtásom
Nem hoz vissza már soha!

Bár még egyszer, csak egy percre
Adná vissza istenem,
Boldog megelégedéssel
Sírba hajtanám fejem.

Mint a bolygó napot követ
Követem sorsám mindég,
Egy mosolya - egy szavából
Menyországot épitek.

A multnak tündér sugáriból
Fontam jövő lepelét
S képzeletem rálehelte
A boldogság ezer színét.

Üres ábránd! eltüntél mint
Álom éjnek idején
A boldogságom drága árán
Immár észre tértem én.

Ábrándimnak keblemben
Csak emlékét hordozom
És csak néha merülök el
Szellőcsendes alkonyon.

Olykor sohaj tör keblemből
és szemembe könny tolul
és szivem, ah, árva szivem
Fáj kimondhatatlanul.

Szept 1866,

Vegyes

lantos költemények

Jelige:

Κέκλυτέ μευ, ————————

ὄφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

Homér

ORSZÁGOS EVANGELIKUS KÖNYVTÁR

Arany

Temesi bánsághoz

Aug 24 én
névnapom előestéjén

Ó magyar hazának boldog Kanaánja
Egy szülötted burgó szavát neked szánja!
Hullámzó meződen s gazdag réteiden
Pillant elmerengve végig lelki szemem
S visszaemlékezem a jó mult időkre,
Az arany időkre, magyar elődökre.

Ha szivünk jelennek bánatos ormain
Időzik, feljajdul néma keservein
És mindjárt a multba néz epedő szemmel;
Ott találni vigaszt a fájó kebelnek
Vég a jó időknek, vége ó soká tán!
Mostan az ezer búból szántott barázdáján
Nem egy könny rezeg már, a bánatnak könnye
És az ajkról nem egy törött sóhaj száll le —
Pedig népem népem nem úgy volt az hajdan
Nem volt sóhaj egybeegyeztve szavadban
Nem szállt szemeidből bánatos orcádra
Könny — szomorúságnak eme bizonysága!
Akkoriban voltál, ó Temesi Bánság,
Honod legszebb gyöngye, egy kis Magyarország;
Érces zajossa voltál a magyar karnak
Pajzsa Hunyadyak s Kinizsi karának!
Változott az idő változott a nép is
Díszes sorsa helyett mi nőtt? — csupa tövis.

És, ó szülőföldem, a magyarnak nyelve
Benned, mint a kiirtó gyémánt ritka köve!
No de ez baj, szived szived legyen magyar
Habár idegen már az, amely fed, talár.
Idegen szód legyen magyar sziv tolmácsa,
Édes szülőföldem, honunk Kánaánja!

Aug 1865

Hangratta

Együtt vala három lány egy szép napon:
Piros, fehér és fekete ruhájú,
Piros arcu, halvány és barna arcu;
Hedo, merengés, bú vala az arcukon.

A piros lány sohasem ismert szerelmet,
A halovány lányka szeret édesen,
Barna arcu busul nagy keservesen
Siratja kit minden fölött szeretett.

Benyitottam ókorrajuk csendesen.
Barátsággal üdvözölt a halovány,
Tüzig pirult hirtelen a piros lány,
A barnátos? nem pillantott reám sem;
Pedig minden nézésem rajt' csügg vala,
Mert ő csrio, bár vérhozó, angyala!

Sept 1865

Goethe

Tündérek játéka

Tündérifjak

Fel, rajta legények a furola szol
Amor maga játszik
A furolán!
És boldog kinek kebelére hajol
Pirulva hajol egy
Édes leány!

Tündérleányok

Ám szeret
A hő szerelemre int Amor hada:
Szökjetek
Tündérek, tündérek deli hada.

Szende leányra fegyvere
Szem,
Küzdjünk vele, küzdjünk vele
Hevesen.

Tündérifjak

Ah, hiába futtok
Előlünk,
Bíz hiába mert meg-
Öleltünk!

És a csók édes leszen
Melyet lop a szerelem.

Tündérleányok

Fel, leánykák, deli lánykák
Harcra harcra, véres harcra!
A szerelem nyillövésre
A szem
Lövelljen a férfi arcra.

Tündérifjak

Bármily véres fegyveretek
Szemeitek pillantása:
Lefegyverzik érintéstek —
Erős szivünket Ámor lássa!

Behunyjuk mi szemeinket
S kitárt karral fogjuk el,
— Rajta! rajta! — harcunk rendjét
S hévvel dobog a kebel!

Tündérleányok

Huss huss huss huss! — menekülünk,
Fogjatok!
Mint a szellő, úgy repülünk,
Fogjatok!

Suhog suhog tündérleplünk
Fürtünket szél hordja szét
— Fogjatok el! — mindet tündér-
Könnyű lebegésünk véd!

Tündérifjak

Ah a szellő
S a virág:
Pici piros rozsácskáink
Meghajoltok mindjár!

Gyötrelem!
Ölelem!

Tündérleányok

Oda vagyunk,
Meghalunk!

Tündérifjak

Várótündérek, hiába
Kerültetek oly sokára:
Megfogtunk már valahára.
A mennyország nyitva tárva,
A szerelem mennyország:
Csókolózás boldogsága!

Megöleltünk megcsókoltunk:
De hogy meg ne sebezzetek
Nyilat szóró szemetekkel:
Szemeteket szemeteket
Lecsókoljuk élvezettel.

Tündérleányok

Hogy sokat ne cseveghessen
Ezen büszke tündérhad:
Behunyt szemmel nagy hevesen
Becsókoljuk szájukat.

Okt 1884

Csárdás

Lassu lassu a búbánat
Hossziglan tart érzete;
Mély bánata, ó tengernyi,
A magyarnak bánata!

A bánatot öröm váltja,
Öröm gyorsan eltűnő;
Mint a szélvész szilaj múló
A magyarnak öröme!

Bánat öröm – keserédes
Élvezet a magyar tánc;
Bús a kezdet – víg a vége:
Sírva vígad a magyar!

Kal 1866

Elbeszélői költemények

Jelige:

Hoztam virágokat, mit a Regének
Tündér kezétől — — — nővérnek.

Garay János

Virágrege

Egy rózsatőn boldog ágban
Két szép rózsa élt vala;
Hajnal őket társalogva
Estfény is így találja.

Reggel ajkon s ajkon csüggve
Mézigéket mondanak,
Este egymás karján nyugodt
Boldog szívvel alszanak.

Így éltek ők boldogságban
Szerelmökben néha csak
Civakodtak, kötekedtek
Mint szeretők szoktanak.

Az egyik megharagudott
A másikra, mert – úgy mond –
Egy harmadik szűz rózsára
Szerelmesen pillantott.

Tagadja a másik mondván:
Én tehozzád hű vagyok,
De te vetsz, ó édes kedves,
Másra hő pillantatot.

Szívükből a szerelem
Hőködése lassu volt;
S a szerelmes pár durzogva
Elfordula egymástól.

Elfordul az egyik rózsa,
Erre jobban a másik –
Titkon rápillant az egyik,
Titkosabban a másik.

Jön egy heves dúló szélvész
Rombol dühöng szerteszét,
Meghajtja a szűz bokrot,
Széttöri fák törzsökét.

Egyik rózsa a vész elől
Levél mögé rejtezett –
A másikat dühöngésben
Letöré a fergeteg.

A rózsa végsőt tekintve
Párjára, a földre hull,
Végszót lehel, végszót nyögve
Elmult boldogságiról.

Vatahányaros ködágyából
Bíbor hajnal felkele
Bujában a párjára csertett
Piros rózsa — tömpere.

* * *

Vigyázzatok! — elmaharaszt'ni
Kedveseteknek szerelmét
— En Zacháe — nem dühös szélvész,
De kis szellőis elég.

Okt 1865

A légypár

— Romance —

Édesen
Kedvesen
Nőlegyecskét, kedve ellen,
Hím ölelte szerelemben.

„El tőlem
Szemtelen
— Így kiáltva nőlegyecske —
Csapodár, cifra lepke!

El tőlem
Szemtelen,
Ó ne ölelj olyan nagyon,
Szerelmedben méreg vagyon!"

Ide folyva
Csókolja
Himlegyecske nőlegyecskét
A lábaitól és fejecskét.

Ekkor ép
Borulép
Nagy veszély jár fejük felett,
O veszély, mely sírba temet.

Etike
Kedvibe
Ujácskával a pár felett
Fövölyagva bírtan lebeg.

Sepretába
Spérra
Fut rohanva ujácskával —
Életölő ujácskával.

Szerelembe
Ölelve
Meghalt meghalt himlegyecske;
Megszabadult nőlegyecske.

Kebre száll
Hamvinált
Himlegyecskének örvendve
S dalt zummogva nőlegyecske.

„Zum zum zum
Zum zum, zum!
Meghaltál már himlegyecske
S zapzolok víjan repkedve!"

Nemsoká'
Kacag má'
Mert a kis Etike épen
Akkor jön gajján kedvében:

A gyorsaba
Skája
Nyomja gajcán és ujjacskát —
Életölő és ujjacskát.

Nov 1865

Goethe

A megbosszult költőszellem

— ballada —

Eltűnt a zöld, sötét az ég
S a rétségben sietve két
Szégyenétől űzv' egy ifjú.
Éjfélt ütött, s megy előre,
Halálkedve temetőbe;
Hörötte a csend iszonyú.

Megállott egy új halomnál.
A sír fején márványkő áll,
Lapján arany írás vésve;
S fölül babérkoszorú van.
Ezen hitvány földodúban
Van egy költő földi része.

Az idegen megragadja
Ördögi lesz arculatja —
A sírkörül a koszorut
S fogaikorgra széjjeltépte —
Ekkor zörgő raj kel éjen
És az irígy rémülten fut.

A sír rideg homályából
Kísérve borzú hangjától
Megjelen a költő lelke
S könnyű fehér léggé válik;
Űzi a futót odáig
Űzi egyre, űzi szerte.

Kinyílik az irígy előtt
Szinrélesre a rengő föld
És elnyeli őt hirtelen;
Megette megszűnik a raj:
Elsülyed e pillanatban
A megtorult költőszellem.

Dec 1865

Schiller

Az apáca

Cellájának kis nyilásán
Álmodozva
Multról áll az apáca;
És míg elővarázsolja
Multját, arcát könny ázza.

„Szép virányok, mezőségek
Ó hiába
Téved rajtatok szemem:
A kolostor magányába
Van elrejtve életem!

Sokat, nagyon sokat vesztek
Boldogtalan —
Ifjúságot, életet
S boldogságom is oda van,
E falak közt elveszett!

Ifjú voltam s hőn szerettem
Hőn szerettem,
Mint éltemet, a kedvest
De őt korán elvesztettem:
Harcba hívták a jelek.

Egy nyár elmult s sárga ősz már
Itten vala
Ekkor a had visszajön —
De a vitéz hadsorokba
Nem találtam kedvesem.

Bánatomban égő szivem
Majd megrepedt
S fátyolt vettem magamra
És sírattam kedvesemet
Mint felszentelt égara!

A templomban voltam egyszer
És meglátom —
És meglátom kedvesem —
Ő is meglát burugáron
Engem az erkélyzeten.

Üdvözletet éz mentve van ő!
De hiába
Örvend vígad kebelem:
A kolostor magányába'
Van elrejtve életem!"

Irántorzik az apáca
Lázas fejét
Két karjain nyugtatja,
Hű merültség végsejét
Egészen elragadja.

És feltűnik szeme előtt
Díszalakban
Bdosugárron kedvese
Az apáca karjaiban
Boldogságot keresve.

Elszálltottak mindaketten
Lelkeszárnyon
Messze-messze világba,
Hol madár zeng minden ágon
Sugáz a nap világa.

Zöldelő halom tövében
Kis kunyhó van,
Virágfepte kertilák —
Itt laktanak boldogságban
Csak ketten éven laktanak.

Ha a nap kél vele ő is;
S vele versenyt
Hegy-irányon szállanak
S este, ha bíbor ágyba ment,
Este ő is nyugszanak.

Boldog boldog az apáca
Kedvesének
Lángoló szerelmiben
Nagy szűdve szegénykének —
Mert mély álomban fekszen.

„Ébredj ébredj drága lányom!
Soha gyengé
A kert a nagy gyarlósága:
Áldd az urat, őt kérlelve
Feltámadsz a menny honába!"

Felrezzene az apáca
Szűzanyára —
Főnöknéje inti őt
Hogy keresztvanyagját vegye,
Imádja a teremtőt.

Imádkozik s gyötrő magát,
Boldogtalan,
Hullat véres könnyeket;
Boldogsága hisz oda van
E falak közt elveszett!

Dec 1865

Páli ébredése

— Diák ballada —

Egy hűvös fa árnyékában
Szunnyad békén, mert kényére van,
Édes Páli barátom.
Mellette a puszta fűben
Heverő könyvét látom;
Rest egy fillér itten engem,
Bár tudoda mit csevegjen
Azért Páli barátom.

Semmire sincs neki gondja
Ő a könyvnek nem bolondja
Inkább hortyog rémesen.
Szépet álmodhat magában
Mert mosolyog édesen.
Hol van ő?! Tán mennyországban?
Vagy szunnyadván boldogságban
Nem néz többé földre sem.

Akkor megeredt a szellő
Az imakedvét kedvelő
És egy lenyjó lenne.
Ki volt az lenyjó alakban?
A fatündér szelleme,
Aki őt kívánattan
Szemérmesülte ily alakban
Páli orcájára ere.

Felébredett Páli mindjárt
Szemeszemegre tündérjárt,
Ajka némán rebegett.
Nem ismerte még a tündért,
Ki kernyóvá érte lett,
S mikört szeát undor lépé
Felvé gyorsan leszepé
Az epedő szellemet.

A síroza felett arcán
Mindenfelé pillantgat reá
Csak a nyitott könyvre nem.
Sanmint ilykép szétpillanta
Apját látja hirtelen
Ki jó" botját kézbe tartva.....
Pali könyvét megragadja
S mormog mormog közepén.

Dec 1865

Goethe

A megvalósult álom

— ballada —

„Édes atyám, jó atyám
Miért szálltál fel a síri honból,
Hol a halál dühe tombol?
Kihez jöttél jó atyám? —
Oly komolyan tekintesz rám
S vagyodólag intesz nékem —
Felelj! felelj! — kérlek szépen
Miért jöttél jó atyám?"

„Ne félj lányom, édesem,
Én nem jöttem beérted
Hanem a te gyermekedet *
Beteg lányod keresem;
Fürtjeire övezem
E koszorut liliomból
S elvezetem a hol honol
Örök béke, győzelem!"

Sír az anya, a szegény —
Ekkor zene hangzik érte
Leszállt az ég angyalserge
A beteg lány fekhelyén
S győzelemdalt zengvén
A lánykát megkoszorúzzák.
Mosolygja a lány búcsúját
S eltűnt az ég bájkörén.

* Helyesebb: Unokámat, gyermekedet ott

Az anyát, a könyezőt
Majd megöli mély bánatja,
De égből e szókat hallja
(S így megvigasztalja őt):
„Lányodat végső perce jött,
Ne sirasd őt reményvesztve,
Nálam van ő az egekbe —
Győzelemre vittem őt!"

Feb 1866

Büntetés

— monda —

Adja lányát, édes néném,
Adja feleségül,
Mert feleség nélkül
Mi a férfi élete?
Tenyeremen is vinném én,
Ha enyém lesz, lányát;
Adja nekem őt hát
Ő Istennek jobb fele!

Anyám anyám, édes anyám
Ne adj engem férjhez,
Nem mehetek férjhez,
Mert Gyurkámat szeretem.

Ölő búján, nagy fájdalmán
Szívem meghasadna,
Hogyha máshoz adna,
Akhoz, kit gyűlöl szívem!

Lányom lányom, gonosz lányom
Férjhez adtalak régen
Szeretett a te férjed
Akit kedvem kijelöl
Gyurka szegény; e világon
Egy krajcárja sincsen,
Mentsen tőle Isten! —
Szót se többé a felől!

Viszik Illát, a leánykát,
Viszik esketőre
Inkább temetőbe
Mi már az ő élete?
Virág ő, ah árva virág
Halavány liliom
Töretve ifjan:
Őt az ördög törte le!

Szól a férfi: feleségem
Díszes palotában
Nem kis kalodában
Leszen menyegző nyoszolyájául. —
Hajó hajó! népem népem!
Halljátok parancsom,
Néktek azt parancsolom
Álljon itten palotánk!

Tripp trapp tripp trapp jöttek jöttek
Apró szellemlények
Ujjnagyságú lények,
Fürgék mint az egerek:
Ide hordtak messzi követ,
Hörgött a sok szellem
Serényen sebesen
Mint lassan a méhsereg.

Mintha sötét éjbe mártva
Oly feketék voltak
Szétálló szarvakat
Üstfejükön viseltek.

Ördögszülött, gonosz gárda
Vala ezen sereg
S az ördögnek szemed
Parancsára figyeltek.

Hét ölnyire árkot ástak
A ház alapjának
Végre felnyulának
Kristályvilágú falai.
Belseje selyem, bársony, átlasz
S aranyszövet vala,
Márvány minden fala,
Arany ajtószárnyai.

Volt egy színes kis szobácska,
Márvány padozatú,
Selyem boltozatú
S aranyszövet volt fala.
Benne egy nyoszolya álla,
Arany a teteje
Gyémánt minden széle:
Ez menyegző nyoszolya.

Veze Ilka, édesdedes,
Vere a szobába
Látod lenn áll a
Menyekzői nyoszolya —
Irre! Ilka sehogy nem ma
De berántják ötet
Az ördögi lények
Sarok követi oda.

Megrázkodék akkor az ég
Cikázik a villám
Tengerfénybe úszván
A palota vidéke ------
Arcát fedé nagy rémültség
Ilka ablójánál
Az ősz haragának
Büntetésre eléte!

Összeomladt a palota
Puszta lett a vidék
Sokáig eltemették
A palota romjai;

Ilka pedig felszállt oda,
Ahol györedelmet
Örök üdvöt nyernek
Ártatlanság angyali:

\+

\+ \+

A palota hajdani helyén
Kékes szikla áll ma
Azt kívánva jámra
Folyton intve oktató:
Tudd, hogy soha erőt nyeránu
Hatalmas a Sátán
Istennek hatalmán
Porba omlik a halandó!

Jul 1866.

Emlék-versek

Jelige:

Love reduces all things to itself.

Bulwer

Emléklapra

E földi pályánk szirtes utain
Birton csakis a barátság verét,
Az hinti bájban illatos virágait
Szerencse tört mosolygva nyujt szerét.
És im, a szent barátság világa
Emnélem is ragyog;
Legyek szerencse tört, vagy bájban bér —
Mindig boldog vagyok.

Gnóma

Tévelygőbbé vagyon a halandó imádva a bálványt
S nem mohos bálványról levonton nem halador.

Sírirat

egy lángelmére

Sok mély nyugszik e mély sírban:
Mély értelem,
Szívének mély ismerete,
Mély érzelem.

Emléklapra

Választanám életemet
— Mert a vérnek száma nagy,
Melyekkel kell küzdenem — :
Jegyesed, ó lány, könnyezett —
Barátom egyike vagy
Édessé lesz életem.

Szabó sírkövére

Mindig egyet —
Istenített
Magyarországát
Élveté jószágit —
És ez egy
Ölte meg.

Kedves

emlékkönyvébe

Tatortam a lénctől, mindig
Amely embert rabbá tesz
S soha engem, most rabbá tart
Boldoglammá nem tesz.
Könnyű e lánc, mert kezemre
Adtad reám galambom
És amert kezed magad adtad
Azt szívesen hordozom.

ORSZÁGOS EVANGÉLIKUS KÖNYVTÁR

Egy leányka

sírjára

Gyenge virágot tört az Engesztelő angyala ismét,
Jó lányt, jó testvért égi barátaihoz.
Bárhol töröljétek sírók könnyeitek éjét,
Mert szent és örök az, amit az Isten alar.

Más

Életünk tavaszában hunyt el örökre a kedves,
Elhunyt, hanem az új visszahiványta jogát;
Jaj, panaszinkat szélyel hordja a lengedi szellő,
De egy ezent szyhé mondja: Remélve bunnyj!

Emléklapra

Virágkert az élet
Virágok az emberek
S a baráti érzet
Szép koszorút köt őket
Szívem üdvöt érthet
Hosszasan lehetek
Nem lehetek veled!

Emléklapra

Hogyha örülsz, gondolat lángja
Valaki örül veled;
Hogyha búsulsz, gondolat szárnya
Szánja nagy keservedet: —
Mert szerencséd óhajom.

Hugom sírkövére

Gyermeki szent kegyelettel csüggött szive szülőin;
Keblökbe legtisztább óhajának kis parancs;
Véreit is szeretetnek zsenge karával ölelte:
Emlékötten azért lépje örökre virul.

Cseremő sirjárás

Jó éjszakát édes anyám
satyurla
Megnézem, hogy mit csinál a
Tésurka.

Kisfaludy S.

Beszélyek

dalokban

Jelige

Fram vala énekeljetek! ....

Tompa Mihály

Foglalat

Unalmas percében
Egy ifjunt a szerelem
Édes vágya fogta el,
A lányt hiszemében
Hordoz vala szüntelen
A rétes kalácsa fel.

A lánynak mindjárt ott
Amint maga le hodás,
Szerelmet vallott vala
A lány megijedt legott ;
S mint fenyőmarnál hodás
Mindjárt elfutott vala.

Lön most erre zaj,
Tudakozás, keresgetés
Templomban oltár előtt
Mindig, mindenütt, hajh!
Mindenütt keresgeté a
Sehol sem találta őt.

Egyszer tavasz jára
Szegedő a mezőn
S feltalálta a leányt
Lenn azon valakára
Ekezetés a csőtűrön
Szaladalom azután.

I

Ég a szivem, tör a lelkem
Uram mit csináljak?
Keressem-e, hogy galambom
Nyomodra találjak?

A zöld, hűs erdőre menjek
Hogy ott rád találjak?
Vagy virágos kertecskédbe
Siessek utánad?

A dálnak vagy, szivdobogva
Siessek utánad
Szerelmemnek vétkeivel
Vezet: feltalállak!

Jun 15 — 1865

Király S.

II

Futok futok hátha mégis
Meglátlatom a vérzámat,
Nagy kell állnom nem rodára
Mert gátak állja utamat.

Hatalmas palló vezet által
Búzgón nélkül lépek rája,
De a palló összetörik —
S elborít a víz hullámja.

Tüzes voltam hideg a víz,
De nem lettem hideg rája,
Hisz a víz sohasem volt
A szerelem országa.

Átmentem már vízen élet,
Majd megfagytam, úgy reszkettem,
De tűzön át nem kell mennem —
A tüzet magamban viszem.

Jun 15 – 1865

[illegible]

III

Forrás mellett szűz violát
Látok én,
Leszakasztlak szép viola,
Le bír én (?)
Nem hervadna szép pavalom (?)
Hogy kivegyem a kezemből
Teszelek,
De ne félj szép viola nem
Vágok el,
Boldogabb lészen, mint a ki le—
Szakasztott!
Mert ott nyugszol ahol senkem—
Nem szabad,
Képzeld kebleit, boldog boldog
Viola!!

Jun 16 – 1865

Hist. d.

IV

Vidám rajjal dall a madár
A rezgő falombokon,
Lelve fut és országához
Által ádon bokrokon.

Itt kövecsen, ott bokorban
Futtomban megakadok
Szabadabban szólnak madár
Torokból a vígdalok.

E vígdalok kardalokban
Talán bizony gúnydalok
Nevetitek szerelmemben
Hogy én milyen vak vagyok?

Majd megérzitek ti egyszer
Hogy mi lén a szerelem
Akkor nem nevettek, hanem
Együtt küzdötök velem!

Jun 16 – 1865

V

Látom rózsám kertében
Vígan kancsóval kezében
Amint ő, dalolva vígan,
Vásznat fehérít magában.

Szívem telve, hogyha látom,
Hát ha még dalolni hallom,
Minden hangjá mézes íze
Mely belopódzik a szívbe.

„Ez ifja nézz szemembe
Lén benézek a szívedbe
Többet ér az ezer szónál?
Ért dalolja az én rózsám.

O be áldott ékes szó az,
Szívet vidít mint a tavasz,
Olyan áldott mézes íze,
Mely belopódzott szívembe.

Ha nem engem ért alatta,
Ha nem engem s mást óhajtna
Megunt szívem mit imádna?
Enyhet ugyan hol találna?

Jan 17 — 1865

VI

Szívepedve, vágyakodva
Megy az ifjú a lány elé,
Szívszorulva [illegible]
Nagy hevesen futott felé.

Megpillantja őt a lányka
[illegible] felé fut hirtelen,
Eláll lélekzete nyomban,
Szíve dobogott hevesen.

Távozó vagy itt maradjál?
Gondolkozott a kis leány;
Gondolati annyi [illegible],
Szívedre szállnak, — ott maradtám.

Odaért a csinos legény,
Feléje nyújtá karját szólva:
„Maradj itten és légy enyém
Te vagy éltem üdvadója!

Te vagy mindenek életem,
De a földi, te az égi.
S hogyha te nem szeretsz engem:
Oda éltem reménysége!

Szivszorongva szivdobogva
Hallotta a kis leány ezt
Sa szemérem szép arcára
Rózsánál rózsább rózsát fest.

Vajh be mondá: én szeretlek!
De nem mondá és elfutott.
Az ifjú, az árva lélek
Ő epedni megmaradt ott.

Jun 17 — 1865

VIII

Félve és remélve jártam
S végre megtaláltam őt,
Jóra rosszra magyaráztam
Ő előlem megszökött.

Én hirtelen léptem elő
Ettől talán megijedt
(Vagy ő, kin nem ijedt meg ő"
De nem szeret engemet).

Más szeret, mást kedvel helyettem
Mást szeret s engem kerül,
Ah, én őtet mint szeretem —
S szivem mert is bút kerül!

És hiába kevül érte
Akit ő majd mást boldogít:
Ekkor rajtam ő szegényen —
Rajtam erak halál vegit.

Ha már szivem dobbanása
Közjóért megszünni kész:
Forrj meg hát szív! ---- s lelkem lássa
Közjó, milyen boldog lész!

Jun 22 – 1855

Petőfi után

VIII

Az életem puszta nyomoru,
Puszta lön
És szomorúan folynak gyászos
Napjaim.
Árva lettem, amióta
Galambom,
Szép szemedet, hát arcodat nem
Láthatom;
Árva lettem, amióta
Megfosztál
Hogy pillantvaló távolról is
Tőled. —
Szép vagy, szép vagy, amiként az
Édenkert
Szép vagy, de tilos is, mint az
Édenkert!

Angyal is vagy és veremedtem a gallos
Jillant A gallos
Pillantásod, amely mondja:
Ehl tilos!
A tiltott fa terméke a
Szerelem
Nem bánom én leszni égjen
Édenem
Nem bánom ha az édenkertből
Kiűznek:
Csakhogy szerelmeddel boldog
Lehessek!

Jun 22 – 1865

IX

Templomba menvén
Az ünnepi harangot
Hallám meg a mezőn;
Én is feléje haladok.

Ihletett lélekkel
Hallám az orgonaszót
És a szent csarnokban
Szivem is imádkozott.

Leborulok isten
Drága keresztfád előtt
S eléibed száll imám,
Amit ajkam rebegett.

De most jó istenem
Óh ne büntess meg ezért!
Imám, bugyó imám
Sohajtásimnak ad kért.

Megpillantam rózsám
A többet nem imádozom
Szerelem oltárára
Sóhajokkal áldozom.

És hiába mondnám:
Mária üdvözölve légy —
Csak ezt mondom: rózsám
Boldogasszonyommá légy!

Jún 23 — 1865

Petőfi

X

Ha nappal van az éjet óhajtom
Csakhogy álmodhassak felőled
S ha éjjel van, a nappalt kívánom
Mert tán megláthatlak tégedet.

Nappal semmi nyugtom pihenésem
Mindig utánad járok én,
Utamban vezetőm a szerelem
S állandó kísérőm a remény.

Nem válhatok tőled, noha tudom
Egyik emészt, amaz oly hamis:
Hamis a remény és hű szerelmem
Ő az megemészti szívem is.

Jún 23 — 1865

XI

Busan arccal, kisírt arccal
Megyek én a zöld mezőre;
Derült a táj, derült az ég,
Csak szivem nem vált derüre.

Hársfa áll amott előttem
Ing a szellő sürüjében;
Oda megyek s bánatomon
Könnyitek árnyas körében.

Oda lépek — de kit látok? —
Neheztelő kedvesemet:
Hajára támasztá fejét
Busan ő is ont könyeket.

Megütődve, elpirulva
Áll előttem busló rózsám
Én is szembe megállottam:
Félve néztem rá s ő reám.

Isten tudja miként történt —
Könyünk hamar felszáradott —
Égő arcomat odatartottam —
S ő azért keblemre omlott.

Jun 18 — 1865

XII

Enyém a [illegible] lenni sorsám,
Enyém sorsám mindhalálig?
Szeretsz engem? – beszélj hozzám!
Szerettél-e engem mindig?

Nem kérdezlek tovább – felel
Szómra arcod pirulása
Szerény pillantásod, amely
A szép hajnalcsillag mása.

Hajnalcsillag néz szemedből
Derült hajnalnak fáklyája:
Jó sorsától kér szivemről
S derült reggel [illegible] rája!

Jun 28 – 1865

XIII

Nem birhatlak már sorsámmal
Híven neved feleségem,
Édes hívem, feleségem,
Fényes napja napjaimnak!

Hát nap vagy, édes feleség!
Én a bolygó körülötted,
Bár örökre körülötted
Bolyonghatnék, foroghatnék.

S forogh míg ez életpálya
Hát bár kötözzen engem hozzád
Mint örökre kötöz hozzád
A szerelem rózsalánca!

Jun 30 – 1865

Fordítások

A rózsaszalag

— Klopstock után —

Tavasz árnyékában találtam őt
Ott rózsaszalaggal fűztem körül:
Nem érzé és szunyadott.

Ránéztem; életem függött
Ez egy tekintéssel az életén:
Éreztem azt, de nem tudám.

Én szótlanul szólék hozzá
És csörgetém a rózsaszalagott:
Már csalálmakat felébreszte.

Reám tekintett; édes függött
Egy pillantással éltemen:
Szövöttünk Elysion leve.

Jun 26 – 1864

Vigan könyekben

— Göthe után —

Mint van az, hogy teljes busvagy
Holott minden vidám,
Meglátszik bágyadt szemeden,
Mondjad sírtál talán?

„Ha sírtam is magányosan
Saját búm az nékem,
Oly jól esnek hő könnyeim,
Tőlök könnyebb szívem."

Siess hozzánk, barátaid
Hívnak el tégedet,
Bármit vesztél, felejtsed el
Már veszteségedet.

„Vigadtok és nem sejtitek
Hogy mi kínoz engem;
Ó nem! nem vesztél semmit el —
Nekem nincs mindenem!"

Azért vidulj és ne epedj
Hisz ifjú vagy te még! —
Korodban lenni csak erő
Szerezni képesség.

„Ó nem szerezhetem meg azt,
Hisz messze van tőlem,
Magasban van s ezekben díszelg
Mint csillag az égen!"

A csillagot kivánni nem lehet
Csak nézni kéjesen;
Örömmel nézünk arra fel
Világos éjjelen.

„Édes örömmel nézek fel
Számos derült napon —
Hadd virrasszam át az éjjelet
Ameddig sírhatom!"

Sept 24 - 1864

Virágköszöntés

— Göthe után —

Köszöntsön e bokréta
Köszöntsön sok ezerszer!
Lehajoltam utána
Aldőn (?) vedém – ezerszer;
És csókok hintém rája,
Leányka, százezerszer!

Május 12 – 1865

Kaukazusban

— Költői beszély XV Károly svéd királytól; németből —

Hol Kaukazus zord hegyében
A partvidék szirt magánya
Fekete tengerbe nyúlik
Szabadon egy ifjú él e.
Édes atyját hant takarja,
A kedves nő is – ki őket
Fájdalmak között szülte – meghalt.
Egymagában él a hegyen;
Egymaga és bús ha (?) vadászik
Éjjel nappal édes kéjjel
Száguld a bérc vadonokban.
S noha ő még igen ifjú

A hegyhadak sorjai között
Sokszor indult véres hadba
Hogy a nagy czár ellen vijon
A dicső szent szabadságért!

Hegyeivel szomszédságban,
Hűs völgyben elrejtőzve,
Körülvéve sziklafaltol —
Vala szép Dulitka lakja.
Ha már egyszer nőnek bája
Szívdobogva foglyul ejtett:
Dulitkának bájaitól
Hébe szállott volna lelked.
Mert hollónak szárnyaival
Egy fürtjeinek csillogára;
Az aszerlők épolt belőle
Csillagokkal vala szeme;
Pávaszhajnal sugarához
Hasonlita, mosolygása

A kő kebele félig rejtett
Virágkertnek édenébe.

Ha ő a reggeredő könnyű
Léptével a völgyben jára;
Ha egyedül leszőllte a
Hegypatakhoz s bennelepét
Szorzás arcát tükrözteté:
Ekkor a hegy szirtormáról
Néha látj' az ifja vadász;
Szakadhatatlan, szép és kedves
Kecset, édes kecsesség
Sérvodó bú ébredett a
Büszke ifjú kebelében.
Nem vadászat felé viszi;
Sem a harcnak morajába!
Többé szíve óhajtása
Óhajtása csak Dulitka;
Csak Dulitkát nézi szeme!

Egyszer este — szende fényével
Szállott már le a tengernek
Hűs ágyába a napsugár
S az estfénynek tünvilága
A hegyekről lesugárzva —
A kis völgyben lelte szépét.
Mosolygva ült a pataknál
S virágokat font koszorúba.

Boldog szívvel, üdvezelve
A pillanat gyönyörétől
S mégis félve és aggódva
Szólt a vadász kedveséhez:
„O Dulitha nem állhatok
Többé ellen vágyaimnak;
El kell neked mondanom most
Bánatimat örömimet.
Puszta nélem völgy és hegyrész,
Ha képed nem láthat szemem!

Május dicső fényességét
Zavarosnak látja szemem,
Hegyhez tájat, szép vidéknek
Bájait nem pillantom:
O Dulitha, napjaimnak
Déli fénye és holdamnak
Legragyogóbb éji álma; —
O mondd szóval és szemeddel
Szeretheti a völgyliljom
A hegyeknek sudár tölgyét?
Követi-e szép Dulitha
Nejéül a szegény vadászt....?”

Elpirulva ül Dulitha
S boldogan néz a vadászra, —
A koszorút átaladja.
Sok szerelmi csókot s ezrét
Váltnak üdvben ölelkezvén
Az estfénynek szép tüzénél.

Még nem égett menyegzőjül
Fáklyafüzére, — már egy reggel
Bíborkék széltelt vitorlákkal
Egy hajó zord Hunlak ezüstös
Partjaihoz jött sietve.

Ekkor éjen hős csatában
Volt a vadász, hogy honának
Felajánlja hősi karját.

Szép Julitta társnőivel
A tengernek martjához ment,
Hogy a hajót közel látnák.
Török volt a hajó, amely
A szultántól volt kiküldve
Hogy rabnőket hozna ismét
A háremnek ékességül:
Új csillagot akar a jós
Bölcsőre ismét — sötét

Éjeiben ékességül
Új virágok letörését
Óhajtja eltompult kéje.

Arra hajó vezetője
Megpillantja szép Julitkát
Ékes szüzek közepette
S elragadva bájaitól
Így beszél a bájszűzhöz:

Hajnalcsillag! látaidnál
Lásd szolgádat szép királynő!
Vedd el az arany ékszereket
Ezt a távol urad küldi;
Érkezedet óhajtja már
Konstantinnak büszke partján
Nagy pompával ünnepelni.

De így felelt nemes szűz:
Vedd vissza szép ajándékod,
Adjad másnak, olyan kegyre

Oly pompára érdemesnek;
Mert Delitha boldogsága
Egyedül a hegy vadásza,
A hős, aki Oroszország
Hadai ellen ví dicsően.

Így beszél ő; amaz mosolyg
S eltelve kajánsággal
Kut szívében így szól ismét:

Hegy rózsája! zergéje a
Hegyvadonnak! Halljád, szíved
Nemességét nem akarja
Tulsán többé kisérteni.
Nagyon ritka hűségednek
Díszül pompát és aranyzott
Damaszkuszi kardocsat küld
Hogy vele azt kű ifjadat
Visszatértén örvendezd meg.
Jöjj e percben átveheted
A kaján az ajándékot.

Oh, nem sejtve, ment Delitha.
Ámde alig tette lábát
A hajóra, – máris a vezér
Jelt adott az indulásra;
Hír szultánnak bírnia kell
Oly kulipánt, mint Delitha.
Sznovára a száj tengerre
Fut a hajó szélsebesen,
Mint a kevély, ki a magány
Fülmiléjét elrabolta.

A csatából, a dicsőből,
Végre hazatér a vadász;
Telve sebbel térve vissza;
Telve dicsérettel és babérral.
A zöld völgyön átalsiet,
A pataknál körültekint,
Azt hiszi, hogy más már látja
Galambjának éjszínfürtjét
S szeme fényét a sűrűben:

Nem köszönti kedvesének
Hendője, a kürtin, többé
Nem látja meg a küszöbön
Anyácskája szép Dalithát
Nagy, mély gyászban van kedvese
Kunyhója is, udvara is.
Elrabolták ostromány modon
Őt a völgynek ékességét,
Őt a hegynek bájvirágát!

Szomoru szivvel nézett fel a
Vadász a zord sivatagban
A védelgő sziklacsucsra
S kétségbe esve tengerre néz.
Ó, nyoma sincs a kedvesnek,
Még hajó sem száll a vizen — — —
Puszta minden, puszta a vidék!

Hevés napig élt még csak
A hős ifju, hegyek tölgye.

Mindig szükebb körbe szorul
A hatalmas czár hadának
Büszketélmeu Haular körül.

A vadász a szabadságnak
Dicső halálával mult ki.

Egy sziklának érdes csucsán
Nyugszik ő a bátor harcos,
Mint Prometheus a hős titán.
Éjjel nappal máján rágdos
A levegő farkasszörnyként
És a hegyen lakó kesely.

És Dalitha árva leve?
A szultánnak kéjlakában
Mint rableány szép Dalitha,
Örömtelen, puszta életet
Élve arany nyomor között!

Még egyszer oly búskomoron
Emelkedik a fekete
Tengerből az ősvilági,
Vadregényes Kaukazhegység.

Sept 29 — 1865

ORSZÁGOS EVANGÉLIKUS KÖNYVTÁR

Fata Morgana

— Utánalakítás
XV Károly ugyanily című versének —

Multam szállt elébem
Ködalak képében;
S amilyen könnyen szálla,
Olyan könnyen szétfoszlik
Multam fellegvára.

Látom a vidéket
Melyen vígan éltem
Szerelmemnek gyönyörűségát,
Látom szőlőhegy övében
Kőszám hárserdejét.

Szőlőlugas alatt
Egy leányt egy ifjat
Lát el-elmerengő szemem;
Átölelve tartja őket
A dicső szerelem.

Lelkem tova vágyván
Könnyű seraph szárnyán
Lebeg amaz szép vidéken
S átölelve tartom a lányt,
Amint egyszer, régen.

Boldog vagy ismét...!
Boldog...! ó de tüstént
Egy romboló vihar ered,
Elsorlató múltam képét......
Melyet lég épített!

Sept 30 — 1865

Tartalom

	Lapszám
Előszó-féle	3
Dalok:	
Este	11
Rózsámhoz	13
Bucsu kedvesemtől	15
A vadász	17
Betyár vagyol	19
Pej lovamon	20
A bajtár	22
Ábránd	24
Ut a kedveshez	26
Este van	27

	lapszám
Dal	29
Kórsámhoz	30
Padlásablaknál	32
— hoz	34
A tacér	37
Zöldben	39
Kis lerdem	40
Jutalom	41
Vallomás	42
Hi vagy?	43
Társas dalok:	
A korcsolyáról dala	47
Három kedves dolog	54
Jó kedvem van	57
Vadászdal	59
Szeressetek!	61
Tréfás versezetek:	
Oktalodások a zárdában	69
Szerelmes bakaur	72
Talány	74

	lapszám
Fecske barátom verse	75
Nadrágomhoz	78
Kiábrándulás	86
Alagyák:	
Alagya kegyem halálára	89
Alagya vörsám távoztakor	92
Panasz	96
Vegyes lantos költemények:	
Temesi bánsághoz	101
Hangszatka	104
Tündérek játéka	105
Csárdás	110
Elbeszélő költemények:	
Virágrege	113
A légypár	117
A megbosszult költőpályám	121
Az apáca	124
Pali ébredése	130
A megvalósult álom	133

Lapszám

Büntetés — — — — 136

Emlékversek:

Emléklapra — — — 144
Gróma — — — — 146
Sírirat egy lánykáére — 147
Emléklapra — — — — 148
Királyosi sírkövére — — 149
Kedves emlékkönyvébe — — 150
Egy leányka sírjára — — 151
Atá — — — — 152
Emléklapra — — — 153
Emléklapra — — — 154
Hugom sírkövére — — 155
Öcsém sírjára — — 156

Beszélyke dalokban —

Foglalat — — — — 159
I — — — — — 161
II — — — — — 162
III — — — — — 163
IV — — — — — 164

Lapszám

V — — — — — 165
VI — — — — 167
VII — — — — 169
VIII — — — — 171
IX — — — — 173
X — — — — 175
XI — — — — 176
XII — — — — 178
XIII — — — — 179

Fordítottak:

A vársarolaj kapotakulán — 183
Vígaar könyvben — — 185
Virágköszöntés Goethe után — 188
Kaukazuslan XV Hónapjatán — 189
Fata Morgana XV Hónapjatán — 201

Tartalom — — — — — 205
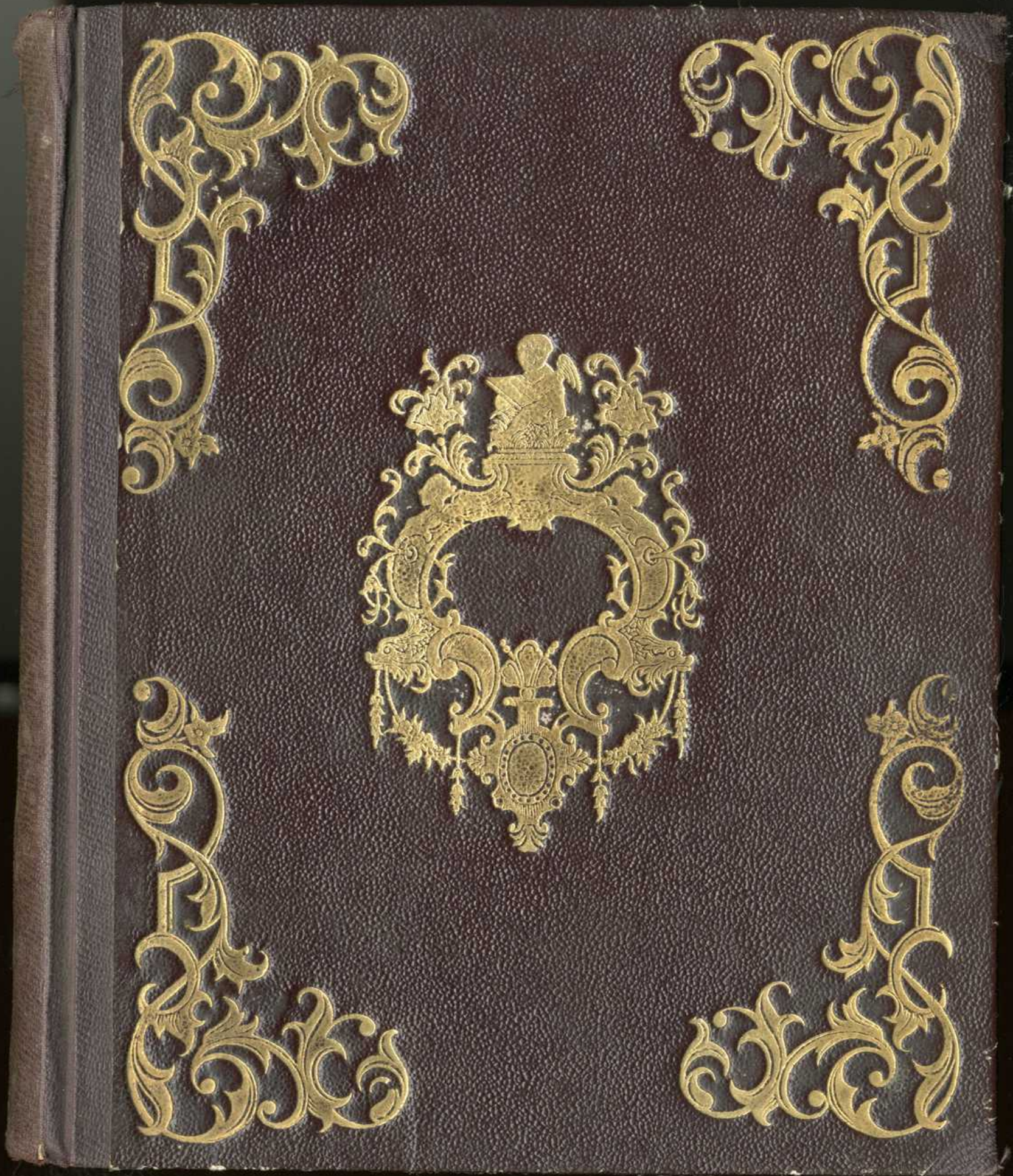
ORSZÁGOS EVANGELIKUS KÖNYVTÁR